

SameGame NP teljes puzzle megoldásának megközelítése különböző módszerekkel

Kárpáti Márk András

2022 Tavaszi félév

1 A SameGame játék

SameGame egy puzzle játék, amit Kuniaki Moribe talált ki chain shot! néven 1985-ben. Fujitsu FM-8/7 sorozatra volt kiadva, és egy havi lapban jelent meg egy számítógépes napi lapban. [15]. Később Eiji Fukumata a SameGame névvel újra kreaálta 1992-ben.

1.1 Szabályok

- pálya mérete 15x15
- 5 különböző fajta blokk szín van.
- Kezdetben a pálya összes mezején van valamilyen szín
- Egy lépés egy csoport eltávolításából áll.
- Egy csoport legalább 2 egyszínű blokk, ami érintkezik egymással, szomszédosak.
- Egy lépés $(n-1)^2$ pontot ér, ahol n az egy lépésben eltüntet blokkok száma
- Nincs idő korlát.
- Nincs lépés szám korlát.
- Minden lépés után a játék pálya "összeomlik" ha van üres hely az elemek lefelé mozdulnak, ha van egy egész üres oszlop, akkor balra felé tolódnak az oszlopok.
- A játék véget ér, ha elfogytak a blokkok vagy nem marad lehetséges lépés

1.2 SamGame komplexitása

A komplexitása, azt mutatja, hogy mennyire nehéz megoldani a játékot. Két fontos mértéke a játék-fa komplexitás és az állapottér komplexitás.[1] A játék-fa komplexitás a levélcsomópontok száma a megoldási fában az induló pozícióból. Az állapottér komplexitás az elérhető játék állások a kezdő pozíciónál.

A SameGame-ben a játék-fa komplexitás nagyjából b^d , ahol b az átlagos elágazási faktor és a d az átlagos játék hossza. b és d önjáték kísérletezéssel kideríthetők, 250 puzzle-ből az jött ki, hogy az átlagos játék hossz $d = 62.2$ lépés, az elágazás faktor pedig $b = 21.1$, ami 10^{82} komplexitású játék-fát eredményez. Az állapottér komplexitását lehet úgy számolni, hogy egy oszlopra nézzük meg. 10^{159} [17]

Továbbá a játékot jellemzi, hogy melyik komplexitás osztályba tartozik. [11] A hasonló játék Clickomania bizonyítottan NP-teljes. [9] Ugyan akkor SameGame komplexitása lehet más. Minél több pontot ér a blokkok eltávolítása annál jobban eltérhet a Clickomania karakterisztikájától. A Clickomania-ban az egyetlen cél az összes blokk eltávolítása, amíg a SameGame-ben a nagy csoportú blokkok eltávolításáért is pont jár. Alább a bizonyítás, hogy pontozástól függetlenül is legalább NP teljes.

Ahhoz hogy bizonyítsuk a játékról, hogy NP teljes elég egy olyan játékra egyszerűsíteni, ami NP teljes. Ideális út találása helyet azt bizonyítjuk, hogy már egy adott megoldás optimalitásának ellenőrzése is NP teljes. A megoldás S úgy definiáljuk, hogy egy út a kezdő állapotból egy vég állapotba. Vagy (1) minden blokkot eltávolított a játék pályáról vagy (2) befejeződött még blokkokkal a pályán. Mind két esetben vizsgálni kell, hogy van-e megoldás, ami javítja a pontot, azzal hogy mindent eltávolít. Ha ilyen megoldás találása NP teljes, akkor a SameGame is NP teljes.

Mivel Clickomania olyan változata a SameGame-nek ahol nem jár pont a lépésekért, csak egy megoldást kell találni, ezért SameGame legalább olyan nehéz mint a Clickomania. Mivel a Clickomania NP teljes legalább 5 szín és 2 oszlop esetén[9], ezért SameGame legalább NP teljes.

2 Kereső algoritmusok puzzle-okhoz

Algoritmusok, amiket eddig használtak a SameGame megoldása során és azoknak a részletei.

2.1 DBS keresés

A viszonyítási alap (Benchmark) a SameGame kutatáshoz 20 pocizóra van standardizálva. Az első SameGame programot [2] írta. Ez a program egy nem dokumentált DBS-t (Mélylési keresés költségvetéssel) használ. Amikor a program

eléri azt a mélységet, ahol elfogy a kerete, akkor egy mohó algoritmus lefut. Ez a program 72,816 pontot ért el 2-3 óra kereséssel pozícióként.

2.2 Tipikus módszerek puzzle játékokhoz A* IDA*

Klasszikus megközelítése a puzzle-k megoldásának A* [10] és az IDA* [14]. Az A* egy Legjobbát először keresés, ahol minden csúcs el van tárolva egy listában. Ez a lista rendezve van egy elfogadható kiértékelő függvénnyel. Minden iterációban az első elemet eltávolítjuk, és a gyereke elemeit hozzá adjuk a rendezett listához. Ezt addig ismételjük, amíg a célállapot nem kerül a lista legelejére. IDA* az egy iteratíván mélyülő változata az A* keresésnek. Úgy használ mélységi bejárást, hogy nem kell eltárolni az egész fát a memóriában. Addig keres mélységi eljárással, amíg nem ér levébe és a kiértékelő függvény értéke nem ér el egy küszöböt. Ha a keresés eredmény nélkül tér vissza, akkor a küszöböt növeljük.

Mind két módszer nagyon erősen függ a kiértékelő függvény minőségétől. Még ha a függvény egy elfogadható alsó becslés, akkor is elég pontosnak kell lennie. Klasszikus puzzle játékoknál mint a Nyolcas játék, annak nagyobb változatai [14] és a Sokoban [12] ez a megközelítés nagyon jól működik. Hiszen ott egy jó alul-becsülő függvény a Manhattan távolság. A fő feladata ennek területnek a kiértékelő függvény javítása pl mintaadatbázisokkal. [8] [7]

Ezek a megközelítési módok elbuknak a SameGame esetén, mert nem annyira egyszerű egy elfogadható függvényt (nem becsli túl az árat) készíteni, ami még mindig elég pontos. Erre az egyik próbálkozás, hogy pontokat asszociálunk a táblán lévő csoportokhoz. Ez vissza is adja azt a pontszámot, amit nagyjából kapnánk, ha föntről lefelé haladva eltávolítanánk ezeket a csoportokat. De ha egy optimális pontszámot szeretnénk elérni a SameGame-ben, akkor a jelenlegi helyzethez egy "túl becselő" lenne szükségünk, hiszen nem a legrövidebb utat keressük, hanem a legtöbb pontot szeretnénk elérni. Egy elfogadható becselő függvényt kapunk, ha úgy tekintjük, hogy az összes ugyan olyan színű blokkot egyszerre el tudjuk távolítani a pályáról. Ezt lehet javítani azzal, hogy mínusz pontot ad, ha ezzel a táblát nem tudjuk teljesen kiüríteni. Azonban ez messze van az igazi ponttól, amit egy helyzetben lehet szerezni, és nem működik jól az A* és IDA*-val sem. A tesztek azt mutatják, hogy ezzel a becselővel ellátott A*, IDA* Szélességi kereséshez hasonlóan viselkednek.[17] A probléma az, hogy a gyerek heurisztikus értéke sokkal kisebb lesz mint a szülője, hacsak nem egy nagy csoportot távolított el. Sejtések szerint ugyan ettől szenvednek a mélységi keresés, az Elágazás és korlátozás algoritmus is. [19] Ezekből kifolyólag jelent kihívást a SameGame a puzzle-k kutatásában.

3 Egy játékosos Monte-Carlo fakeresés

Továbbiakban Monte-Carlo tree search-t MCTS-nek fogom rövidíteni. MCTS egy olyan legjobbat először keresés, aminek nincs szüksége értékelő funkcióra. MCTS egy kereső fát épít, úgy hogy a leveleknél Monte-Carlo szimulációt használ. A fa minden csomópontja egy játék állást reprezentál és általában tartalmazza az rész-fa átlagos pontját, és hogy mennyiszer lett meglátogatva. MCTS a fakeresések egy családját alkotja, ami a társasjátékok területére vonatkozik. [3] [6] [13]

Általánosan a MCTS négy lépésből áll, amíg ki nem fut az időből. [4] (1) Egy *kiválasztási stratégia*, ami a fa bejárására szolgál, a gyökértől a levélig. (2) Egy *szimulációs stratégia* ami a játék befejezésére szolgál a keresési fa levélpontjától. (3) Egy *kiterjesztési stratégia*, ami megmondja, hogy mennyi és melyik gyerek vannak eltárolva, mint ígéretes levelei a fának. (4) Végül az MC eredményét gyökér felé vivő stratégia, a *Visszaterjesztő stratégia*

A MCTS-re alapozva, a játékokhoz adaptált változatának használata, *Single-player Monte-Carlo tree search (SP-MCTS)* [16]. A következő részben MCTS és SP-MCTS különbségeiről lesz szó.

3.1 SP-MCTS 4 lépés

A négy lépés iteratívan megy, amíg ki nem fut az időből. Ezek a lépések: (1) kiválasztás, (2) kijátszás, (3) bővítés és (4) visszaterjesztés.

3.2 Kiválasztás

Kiválasztás az egy stratégiai feladat, hogy egy adott csomópont gyerekeit kiválassza. Ez irányítja az egyensúlyt a kiaknázás és felfedezés között. A kiaknázás során, olyan lépésekre fókuszál, amik az eddig a legjobb eredményhez vezettek. A felfedezés a kevésbé ígéretes lépések foglalkozik, amiket lehet még fel kell fedezni az eddigi értékelésük bizonytalansága miatt. MCTS-nél minden csomópont, ami a gyökérből indul ki kell választani, amíg elérünk egy olyan pozícióba, ami még nincs benne a fában. Több stratégia is van erre a feladatra. [3] [6] [13]

Kocsis és Szepesvári [13] egy UCT (upper confidence bounds)/(felső bizalmi határ) ajánl kiválasztáshoz. Az SP-MCTS-hez egy módosított UCT verziót használtak. A p csomópont i gyerek kiválasztásánál olyan lépést választ, ami a következő függvényt maximalizálja.

$$v_i + C \times \sqrt{\frac{\ln n_p}{n_i}} + \sqrt{\frac{\sum r^2 - n_i \times v_i^2 + D}{n_i}}$$

Az első két kifejezés az eredeti UCT-ből áll. Ahol n_i hogy az i -dik csomópontban hányszor lett meglátogatva, i jelöli a gyereket és p szülő az adott felső bizalmi

határ az átlagos játékvérték v_i . A puzzle számára egy harmadik kifejezést, ami reprezentálja a lehetséges eltéréseket a gyerek csomóponttól [3] [6]. Ez tartalmazza a megoldások négyzetének összegét $\sum r^2$ amit eddig elért a gyerek csomópont kijavítva a várt eredménnyel $n_i \times v_i^2$. Egy magas konstans érték D -t hozzá adnak, ami biztosítja, hogy ritkán tekintett csomópontok is ígéretesnek tűnjenek. Mivel az eltérés nem tartomány specifikus, hasznos lehet más tartományokban, ahol pontok variációja fontos funkció (pl.: Puzzle játékok, ahol pontszerzés a lényeg). Alább 2 különbséget írok le a puzzle és a két játékos játékok között, ami befolyásolhatja a kiválasztási stratégiát.

Első, az alapvető különbség a puzzle- és a két játékos játék között *értéktartomány*. Két játékos játékban a végeredményt általában vagy vesztés, döntetlen győzelem vagyis $(-1,0,1)$. Egy csomópont átlagos pontja a $[-1,1]$ tartományban van. Egy puzzle-ben tetszőleges pontot el lehet érni ami nincs benne az előre beállított intervallumban. Például a SameGame-ben vannak pozíciók amik 5.000 pont feletti pontot ér. Egyik megoldás lehet egy konstansokat C és D olyanra állítunk be amik lehetséges némelyik intervallumokban (például $[0,6000]$ SameGame esetén). Másik megoldás, hogy az értékeket vissza vezetjük az előbb említett intervallumba $[-1,1]$, de ehhez kell ismerni a maximum értéket. Amikor nem ismerjük, akkor egy elméleti felső határt lehet használni. SameGame esetben egy ilyen határ lenne, ha az összes blokk ugyan olyan színű. Ennek a nagy határnak a következménye lehet, hogy a legtöbb eredmény a 0 környékén helyezkedik el. Vagyis C és D teljesen más értékekkel kell ellátni.

A másik különbség, hogy puzzle esetén nem kell az ellenfelünk döntésének bizonytalanságán gondolkodni. Vagyis a játék az ellenfél akadályozása nélkül számolható [5]. Emiatt, nem csak az átlag pont használható, hanem az eddigi lépések maximumok pontja is. Kézi beállítás alapján a maximális pontot W 0.02 értékűl súllyal adták hozzá az átlag ponthoz.[18]

3.3 kijátszás

4 Program képességei

A cél az, hogy minél jobb algoritmust találjak, a játék megoldására majd ezt implementáljam. Ehhez elkezdtem a játékot újra megalkotni.

Eddigi funkciói a programnak:

- Teljesen véletlenszerű pálya generálás, ahol a pálya mérete és a blokkok típusának számossága megadható
- Pálya beolvasása megadott .csv formátumban.
- Pálya kiírása a beolvasáshoz megfelelő .csv formátumban.

- Ellenőrzi, hogy maradt-e még lépés lehetőség.
- Pálya "összeomlását" elvégezni.
- Kiválasztani egy csoportot, és az összes tagját egyszerre eltüntetni.
- a pontszámot kiszámolni.

A pálya .csv formátumú fájlokban van tárolva, aminek első sora oszlop és sorok száma. Ezt követi a pálya az összes adat ';' karakterrel van elválasztva.

References

- [1] Louis Victor Allis et al. *Searching for solutions in games and artificial intelligence*. Ponsen & Looijen Wageningen, 1994.
- [2] D. Billings. Personal communication with s.
- [3] Guillaume Chaslot, Jahn-Takeshi Saito, Bruno Bouzy, JWHM Uiterwijk, and H Jaap Van Den Herik. Monte-carlo strategies for computer go. In *Proceedings of the 18th BeNeLux Conference on Artificial Intelligence, Namur, Belgium*, pages 83–91, 2006.
- [4] Guillaume M JB Chaslot, Mark HM Winands, H Jaap van den Herik, Jos WHM Uiterwijk, and Bruno Bouzy. Progressive strategies for monte-carlo tree search. *New Mathematics and Natural Computation*, 4(03):343–357, 2008.
- [5] Guillaume Maurice Jean-Bernard Chaslot Chaslot. *Monte-carlo tree search*, volume 24. Maastricht University, 2010.
- [6] Rémi Coulom. Efficient selectivity and backup operators in monte-carlo tree search. In *International conference on computers and games*, pages 72–83. Springer, 2006.
- [7] Joseph C Culberson and Jonathan Schaeffer. Pattern databases. *Computational Intelligence*, 14(3):318–334, 1998.
- [8] Ariel Felner, Uzi Zahavi, Jonathan Schaeffer, and Robert C Holte. Dual lookups in pattern databases. In *IJCAI*, pages 103–108, 2005.
- [9] RUDOLF Fleischer, LARS Jacobsen, and JIAN MUNRO. The complexity of clickomania. In *More Games of No Chance—Combinatorial Games at MSRI, 2000*, volume 42, pages 389–404. Cambridge University Press Cambridge, England, 2002.
- [10] Peter E Hart, Nils J Nilsson, and Bertram Raphael. A formal basis for the heuristic determination of minimum cost paths. *IEEE transactions on Systems Science and Cybernetics*, 4(2):100–107, 1968.

- [11] David S Johnson. A catalog of complexity classes. In *Algorithms and complexity*, pages 67–161. Elsevier, 1990.
- [12] Andreas Junghanns. *Pushing the limits: new developments in single-agent search*. University of Alberta, 2000.
- [13] Levente Kocsis and Csaba Szepesvári. Bandit based monte-carlo planning. In *European conference on machine learning*, pages 282–293. Springer, 2006.
- [14] Richard E Korf. Depth-first iterative-deepening: An optimal admissible tree search. *Artificial intelligence*, 27(1):97–109, 1985.
- [15] K. Moribe. Chain shot! gekkan ascii.
- [16] Maarten PD Schadd, Mark HM Winands, HJVD Herik, Guillaume MJ-B Chaslot, and Jos WHM Uiterwijk. Single-player monte-carlo tree search. In *International Conference on Computers and Games*, pages 1–12. Springer, 2008.
- [17] Maarten P.D. Schadd, Mark H.M. Winands, Mandy J.W. Tak, and Jos W.H.M. Uiterwijk. Single-player monte-carlo tree search for samegame. *Knowledge-Based Systems*, 34:3–11, 2012. A Special Issue on Artificial Intelligence in Computer Games: AICG.
- [18] Maarten PD Schadd, Mark HM Winands, Mandy JW Tak, and Jos WHM Uiterwijk. Single-player monte-carlo tree search for samegame. *Knowledge-Based Systems*, 34:3–11, 2012.
- [19] Nageshwara Rao Vempaty, Vipin Kumar, and Richard E Korf. Depth-first versus best-first search. In *AAAI*, pages 434–440, 1991.